

VZRÚŠENIE
EROTIKA
ROMANTIKA

EMILY D. BEŇOVÁ

Navždy
moje

EMILY D. BEŇOVÁ

EMILY D. BEŇOVÁ

Navždy
mojou

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Júlia Valčeková
Obálka: © Matej Faltin
Vydala: Emília Beňová
Rok vydania: 2019, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-570-0431-8

„Žiadna búrka nezačne bez mrakov,
tak aj láska, ako dážď, občas padne z oblakov.“

E. D. B.

Pre všetkých verných čitateľov.

PROLÓG

„Smiem prosiť?“

Jeho hlas sa mi vryje do pamäte ako odtlačok topánky v mäkkom snehu. Niečo vo mne sa pohne a pod kožou mi zabuble krv. Vzhliadnem mu do tváre, k perám stvoreným na bozkávanie, a potom ešte vyššie, aby som sa nadobro utopila v tej dokonalej belasosti, ktorá vyžaruje z jeho pohľadu.

KAPITOLA 1

Tresne bielu šálku na stôl, až z nej vyšplechne káva a rozleje sa na svetlé drevo. Mláčka v priemere asi sedem centimetrov vytvorí na jednej strane šálky malú mapu v tvare Talianska.

Blbec menom Alexander Maximilián Bennet, mimochodom môj šéf, druhý výkonný riaditeľ spoločnosti Bennet Corporation, na mňa vrhne ľstivé šedé oči, ktoré by pokojne mohli aj zabíjať, a bodne ma nimi ako osa.

„A toto je zase čo? Ste vy dnes vôbec v práci? Ako keby nestačilo, že ste prišli neskôr, teraz toto. Ste úplne mimo. Chcel som od vás kávu s mliekom a nie bez.“

Opakujem si, že musím byť pokojná. Jeden hlboký nádych, potom výdych. „Mlieko došlo, pán Bennet. Vravela som vám to,“ poviem mu pokojne a jeho nad pokojom v mojom hlase až nadnesie. Doslova vidím, ako v ňom kypí zlosť a každú chvíľu čakám, že exploduje ako balón napustený vodou.

Už-už si predstavujem, ako praská a jeho podstata sa rozletí široko-d'aleko, no moje predstavy preruší jeho nekompromisný hlas.

„Tak ho pozháňajte, kristepane! Takéto veci by ste mali robiť automaticky, vážená. A káva je studená ako psí ňufák, takže sa nedá ani piť,“ zúri ďalej.

Proste dnes nemá svoj deň, no ja sa nad jeho aprílovými, permanentne sa opakujúcimi náladami, nepozastavujem. Som na ne zvyknutá. Tri roky pod jeho nadvládou ma zocelili natoľko, že som voči jeho náladám doslova imúnna.

„Táto je akurát tak na behačku. Chcete ma zabiť?“

Keby som len mohla...

„Ste totálne nemožná ženská. Ako je možné, že som vás

ešte vždy nevyhodil?“

Dovolím si hádať, že je to preto, že som vo svojej práci nenahraditeľná. Bezo mňa by ste boli stratený. Mám to doslova na jazyku, no radšej si doňho boľavo zahryznem a aj naďalej mlčím.

Prebodne ma pohľadom a v mysli ma určite zabíja. Somár jeden! Jediná dobrá vec na ňom, je to, že je sexy. Ináč by si zaslúžil niekoľko faciek.

„Hádam ste onemeli, slečna Parkerová?“

Zavrtím hlavou. „Nie, pán Bennet. Budete si ešte niečo priať?“ Proste ho ignorujem a popritom pozorujem, že ho moja pokojná maska vytáča. Ak by mohol, roztrhol by ma v zuboch. Vidím mu to na očiach.

„Áno. Prineste mi ďalšiu kávu, no nech je teplá, pretože táto sa nedá piť.“

„Ak ju chcete aj s mliekom, tak si na ňu budete musieť počkať. Dodávateľ ju prinesie až zajtra, a kým prejdem do kancelárie k vášmu otcovi, tiež mi to nejaký čas potrvá.“

„Preboha, tak mi ju urobte bez mlieka, no chcem teplú kávu. A hlavne rýchlo!“

Že sa ten idiot nebojí, že mu do nej cestou k jeho stolu aj nenapľujem. Práve teraz mám neskutočnú chuť urobiť to, no má šťastie, že nie som až taká mrcha, a že mám dnes vlastne celkom dobrú náladu. „Rada by som vám oznámila, že je tu vaša sestra,“ poviem a šéf doslova skamenie.

„Viola je už tu? Tak skoro?“ Mrkne na svoje nechutne drahé luxusné hodinky a zachmúri sa, ako keby ho štvalo, že je už toľko, koľko ukazujú.

„Chce vedieť, či si pre ňu nájdete čas.“

„Prečo prišla?“ Bodne do mňa nahnevanej pohľad, ako keby som ja mohla za to, že je tu.

„To mi nepovedala. Vravela len, že je to dôležité.“ Z okraja jeho stola vezmem papierovú vreckovku a utriem ňou rozliatu kávu. Následne beriem aj šálku, keď prehovorí.

„Mám teraz čas?“

Ako hovorím. Bezo mňa je úplne stratený. Tento chlap by bez mojej pomoci ani nevedel, kedy je čas na obed. Opätovne cítim hrdosť, a to moje ego doslova nadnáša. „Presne tridsaťpäť minút. Potom máte rodinné zasadnutie, ktoré sa týka dedičstva firmy a o jedenástej vás očakávajú na tlačovke, ktorá sa bude konať na treťom poschodí.“

„Iste, tá tlačovka. Moja reč?“

„Prvý šuplík, pane. Ešte niečo?“

„Len tu kávu.“

Prikývnem a pohnem sa na odchod. Keby len vedel, ako veľmi ho neznášam. V kroku sa pozriem na jeho sestru a usmejem sa, čo je úplným opakom mojich skutočných pocitov. „Pán Bennet vás prijme, slečna Viola.“

Menovaná vstane z kresla, kde doteraz sedela a upraví si šedú úzku sukničku po kolená. „Akú má náladu?“

„No...“ Položím šálku do umývadla a pripravím do stroja ďalšiu. „Práve ma vyhrešil za kávu bez mlieka.“

„Niekedy vás obdivujem, Elizabet. Vydržať po boku môjho brata musí byť naozaj zložité. Zaslúžite si Nobelovu cenu.“

„Mám troch bratov. Zažila som aj horšie! Verte mi.“

Viola, vysoká, štíhla a odfarbená blondína sa usmeje a prejde ku mne. „Máte môj obdiv. Zvládajte môjho brata ľavou zadnou. Tie, ktoré tu robili pred vami, zutekali už po niekoľkých hodinách. Vy ste tu už tretí rok.“

„Mám vyšší prach zraniteľnosti.“

Mladé žieňa, dva roky staršie ako ja, sa zachichoce a prikývne. „To je dobre, pretože, on to síce nikdy neprizná, no ste pre túto spoločnosť, aj pre neho, veľmi dôležitá. Aj preto vás volajú oceľová mylady.“

Zažmurkám. Chcem byť vážna, no pri tom pomenovaní jednoducho nedokážem byť pokojná. „Oceľová?“ Mám chuť sa zasmiať, a veľa mi k tomu nechýba, no v tom sa dvere kancelárie šéfa blbca otvorila a on vykukne von.

„Viola, nemám na teba celý deň, tak kde toľko trčíš?“

Viola na mňa hodí oči a vzdychne si. Myslím, že ho berie s rezervou, ako ja, no taktiež je mi jasné, že má pred svojím bratom patričný rešpekt.

„A od vás chcem konečne tú kávu.“

„Iste, pane.“ Pozriem sa na Violu a ona mi pohľad opätuje. „Pripravím kávu aj pre vás?“

„Buďte taká láskavá. Tak ako vždy.“

Prikývnem a slečna podíde k svojmu bratovi. Ten jej uhrne a tesne predtým, ako zavrie dvere na svojej kancelárii, na mňa znova zagáni.

Otočím sa, proste ho znova ignorujem, a keď počujem, ako zavrel dvere, púšťam sa do prípravy káv.

Pripravím im nápoje a vo chvíli, keď stroj zapíska, sa predo mnou zjaví Jesse, najmladšie dieťa z troch Bennetových potomkov.

„Ahoj, Elizabet.“

„Jesse! Ahoj. Som taká rada, že ťa opäť vidím,“ hlesnem naradovane a dostávam od neho pusku na líce.

Jesse má dvadsať rokov, a hoci vyzerá zrelo, je jediným z rodiny, ktorý nepracuje v rodinnej firme Bennet Corporation. Ich matka Nikol má na starosti účtovníctvo, jej manžel a otec troch detí Samuel, je prvým výkonným riaditeľom spoločnosti. Viola má jeden úsek, ktorému skúsene velí a blbec Alexander Bennet je druhým výkonným riaditeľom, ktorý onedlho preberie rodinnú firmu.

To, že k nám zavítal Jesse je milým prekvapením, pretože sem takmer nikdy nechodí. Zväčša ho vídam na inom poschodí, kde má kancelárie ich otec Samuel. Za bratom však prichádza iba výnimočne.

„Ako sa máš?“

„Fajn. Ako žiješ ty, dievča?“

„Mám sa fajn. Prišiel si pozdraviť veľkého brata?“

„Nie. Idem za otcom, dnes je to rodinné stretnutie, tak som ťa cestou prišiel pozdraviť.“

„Mňa?“ žasnem.

„Ja som nezabudol. Všetko najlepšie, Elizabet,“ povie mi a podá mi veľkú drahú bonboniéru, ktorú celý ten čas schovával za chrbtom.

„Ďakujem, no nemal si si robiť starosti.“

„Nijaké som si nerobil. Zaslúžiš si len to najlepšie. Hlavne, keď zoberiem do úvahy, kto ti šéfuje.“

Zložím bonboniéru na stolík a Jesse mi kladie ďalšiu otázku.

„Aký máš deň?“

„Obstojný. Ako sa má mama?“

Pán a pani Bennetovi sú veľmi milí ľudia. Ich dcéra Viola je stelesnením dobroty a Jesse rovnako, hoci je tak trochu rebelom a často sa o ňom píše v novinách. Média ho hlavne opisujú ako hazardéra, ktorý je dobrovoľným sponzorom dopravnej polície.

Nuž, dodržiavanie rýchlosti nie je jeho silnou stránkou, to je pravda.

Jediné dieťa, ktoré sa im naozaj nepodarilo je ich prvorođený syn Alexander Maximilián Bennet.

„Veľmi dobre. Budeš tento víkend na tom našom rodinnom plese?“

„O nijakom plese nič neviem a nie som ani rodina, takže asi nie.“

„No, vždy ťa pozývajú, takže najskôr ťa pozvú aj teraz, a ty to tento rok neodmietneš.“

„Ach, neviem Jesse. Vieš, že sa na takýchto večierkoch necítim dobre. Proste medzi vás nezapadám.“

„To je predsa hlúposť. Na každom z plesov vždy zapadneš.“

„Bola som len na dvoch.“

Usmeje sa. „Vidíš, treba to zmeniť. Tento víkend musíš prísť.“

„Nik ma predsa nepozval.“

„To je len otázkou času.“

Usmejem sa a on pokračuje ďalej.

„Čo robíš dnes večer?“

„Prečo? Chceš ma pozvať na rande?“

Zazubí sa a mihne hnedovlasou hlavou do strany. „Možno hej. Šla by si?“

Usmejem sa. Jesse je lichotník do špiku kosti, aj preto ho mám tak veľmi rada. Vždy sa ku mne správa pekne, ako väčšina ich rodiny, no čo sa týka jeho otázky... Jesse je fajn, no pre mňa je príliš mladý.

A nie je to môj typ, no zase jeho brat...

Môj šéf je síce korunovaný blbec, no zároveň je to poriadny kus chlapa. Myslím, že niet ženy, ktorej by sa nepáčil. Nebyť toho, že je sukničkář a egoista bez štipky súcitu, možno by som o neho aj stála.

„Možno ak by si mal o pár rokov viac,“ poviem a on sa zamračí, no nie hnevliivo, ale nesúhlasne.

„Mám len o päť rokov menej ako ty. Okrem toho, na veku nezáleží. Alebo už niekoho máš?“

Zložím šálky na podnos a zavrtím hlavou. „Zatiaľ nie, no deň sa ešte neskončil,“ poviem optimisticky a zdvihnem podnos s kávami.

Jesse sa usmeje a zavrtí hlavou. „Budem nenávidieť každého, ktorý ťa zbalí.“

Zasmejem sa. „Si blázonko.“

„Môj brat ani nevie, aký poklad tu má.“

S tým súhlasím, no nahlas to nepoviem. Sama však dobre viem, že nebyť mňa, nevedel by ani len kedy má poradu. Ale to by veľký PÁN nepriznal, ani keby ho mučili. „Ináč, je tu Viola. Práve spolu hovoria. Poviem im, že si tu?“

„Nemusíš. Idem rovno za otcom a počkám ich tam. Kúpil som si nové auto a dnes by som chcel otca previezť. Nevie, či bude chcieť.“

„Za opýtanie nič nedáš, no ako ho poznám, nebude súhlasiť. Jazdíš veľmi rýchlo.“

„A čo ty? Nešla by si sa so mnou previezť?“

„Čo je to za auto?“

Usmeje sa a oči mu len tak vzplanú.

„Maserati Ghibi.“

„Páni.“

„Tak šla by si?“

„Dnes som tu taxíkom, moje auto je v oprave, mohol by si ma hodiť domov.“

Jesse sa zaškerí a prikývne. „Vyzdvihnem ťa presne o jednej?“

„Ale nie je to rande.“

Zasmeje sa a vytiahne si ruky z vreciek. „Platí. Idem za otcom. O trinástej som tu ako na koni.“

„No nepôjdeš rýchlo.“

„Sľubujem.“

„Maj sa,“ poviem s úsmevom, a potom sa prejdem k dverám kancelárie, trikrát rázne zaklopem a otvorím. Následne vstúpim a vykročím k stolu, kde sedia.

Šéf a Viola na mňa upriamia pohľad, a zatiaľ čo ma šéf prepichuje šedo-modrými nepriateľskými očami, Viola sa na mňa milo usmieva.

Položím pred nich šálky, najprv pred Violu, ktorá mi pekne poďakuje, potom pred bossa, ktorý sa k ďakovaniu neznižuje, a keď beriem podnos späť, osloví ma.

„Slečna Parkerová, skontaktujte sa s mojím bratom a pripomeňte mu, že dnes máme rodinné sedenie.“

„Váš brat je už tu, pane.“

Šéf na mňa vytreští oči. „On je už tu?“ čuduje sa, no jeho údiv je na mieste. Jesse je presne ten typ človeka, ktorý sa rodinným zasadnutiam vyhýba ako čert krížu a všade chodí neskoro.

„Pred chvíľou sa tu zastavil. Šiel za vaším otcom.“

„Prečo ste ho neposlali najprv za mnou?“ vyskočí na mňa celý nahnevaný, ako keby bolo mojou vinou, že sa rozhodol nepozdraviť ho.

„Pretože on za vami nechcel ísť, pane. A taktiež ste mi nič také neprikázali.“

Kat s telom aj tvárou poloboha sa pozrie na kávu pred sebou, a potom späť na mňa. „Moju kávu odneste! Už ma prešla chuť.“

Prešla ho chuť?

Tak teraz mám vážne chuť schmatnúť ho za tie jeho zamatovo jemné vlasy vo farbe horkej čokolády a niekoľkokrát mu otrieskať hlavu o stôl.

Asi vidí, ako to vo mne vrie, pretože sa mu jeden kútik nenápadne zavlní dohora, no ja si opakujem, že zlosť spôsobuje vrásky a musím byť pokojná. Usmejem sa, no za mojím úsmevom sa skrýva nejedna nepekne nadávka smerovaná na jeho osobu. Vezmem kávu, položím si ju na podnos, ktorý celý čas držím v rukách a vystriem sa. „Ešte niečo?“

„To je všetko. Môžete ísť.“

„S dovolením,“ poviem a bez ďalších zbytočných slov, opúšťam kanceláriu. Len čo za sebou zavriem dvere, zatnem zuby a ticho zavrčím. „Ten si ale trúfa. Somár jeden!“ zasychám a keď zdvihnem pohľad od zeme, stretnem sa s párom hnedých dúhoviek. Samuel Bennet stojí pri mojom stole a pozerá sa na mňa. Doslova skameniem. Prvé sekundy ani nedýcham. Potom sa do mňa vráti život a pokúša sa zachrániť situáciu. „Pán Bennet. Ja... Práve som... Chcem povedať...“

„To je v poriadku, Elizabet. Ja to s ním dám do poriadku, buďte bez obáv. Čo vám vyviedol tentoraz?“

Čo? Zízam na neho a netajím úžas. Jeho reakcia ma totálne zarazila. Namiesto toho, aby ma vykarhal, ako by to urobil nejaký iný rodič chrániaci svojho potomka, tento muž sa chce pohovárať so svojím synom!?

Je pravda, že Samuel pozná svojho syna a vzťah, ktorý medzi sebou máme, no aj tak som v šoku. Žasnem a mám pocit, že sa mi každú chvíľu podlomia kolená. Pre istotu sa pohnem, skôr ako sa moje nohy rozhodnú vypovedať. Prejdem k automatu s kávou a tácku zložím na stolík. „Nič čo by stálo za zmienku. Čo pre vás môžem urobiť?“

„Strelol som Jesseho cestou sem a povedal mi, že je tu už aj Viola.“

„Áno, pane. Sú spolu v kancelárii.“

„Výborne. Musím s nimi hovoriť.“

„Ohlásim vás?“

„Nerobte si starosti, drahá, ohlásim sa sám,“ povie pokojne a vykročí k dverám. Tesne pred nimi však ešte raz zastane a otočí sa ku mne. „Ináč, všetko najlepšie. Koľko to je? Dvadsaťšesť?“

Prikývnem.

Usmeje sa. „Ste v tých najlepších rokoch, milá Elizabet. Je najvyšší čas na vydaj. Keď som mal toľko ako vy, bol som dva roky ženatý a Alexander mal rok.“

„Na to, aby som sa vydala, potrebujem najprv priateľa.“

„Chcete povedať, že ho nemáte?“

„Zdá sa, že ma láska obchádza.“

„Skôr by som povedal, že muži vo vašom okolí trpia slepotou.“

Usmejem sa, už viem po kom je Jesse taký lichotník. Pán Bennet otvorí dvere a vstúpi do kancelárie svojho najstaršieho syna.

Vrátim sa k stolu a sadnem si na miesto. Upravím si uvoľnený ryšavý prameň vlasov, ktorý mi vypadol z účesu a napravím si blúzku, ktorú mám zapnutú až ku krku. Dopijem studený zelený čaj a navrátim k životu počítať, ktorý sa dal zatiaľ do režimu SPÁNOK. Je za desať minút deväť a ja sa nútim k práci. Môj dnešný deň sa začal ako jedna veľká katastrofa a ja len dúfam, že sa skončí lepšie.

Ráno som zaspala, cestou sem sa mi pokazilo auto a musela som na okraji výpadovky čakať na odťahovú službu. A keď sa mi konečne podarilo dostať do podniku, o hodinu a pol neskôr, tu ma už čakal zúrivý šéf, ktorý sa sťažoval na to, že som nedisciplinovaná a že kvôli môjmu neskorému príchodu musel vybaviť niekoľko telefonátov s klientmi za mňa.

Niekedy mám chuť so všetkým tresnúť a dať výpoveď. Raz som to dokonca aj spravila, no moju žiadosť roztrhal, ako bezcenný zdrap papiera. Na ten deň si pamätám, ako keby to bolo včera, a pritom prešlo dva a pol roka.

Bol to jeden z tých dní, keď sa vám vôbec nič nedarí, šťve vás ešte aj kľúč v zámke dverách na vašom dome alebo vektor, ktorý vám rozhádže vlasy, hoci ste sa s nimi babrali viac ako polhodinu, a stačí už iba jedno zaiskrenie a vybuchnete ako časovaná bomba.

A presne to sa stalo!

Proste to bol deň D, kedy sa pokazilo, čo len mohlo a môj šéf to zaklincoval, keď mi vynadal za to, že som mu do kalendára nepoznačila jedno dôležité stretnutie.

Jednoducho som na to zabudla, no on to neprijal. Vynadal mi do nespoľahlivých slečiniiek a ja som vybuchla.

Napísala som svoju výpoveď na počítači a podpísanú zanesla tomu arogantnému hlupákovi, ktorý sedí na rovnakom mieste, ako sedel pred dva a pol rokmi.

Hodila som mu ju na stôl a prekrížila si ruky na hrudi, aby som okolo seba vytvorila nepreniknuteľné pole plné oficiálnosti a rezolútnosti, aby pochopil, že si za svojím rozhodnutím stojím a nemienim mu už nič tolerovať. Proste stačilo!

„Dávam výpoveď!“ povedala som mu a on sa pozrel na papier pred sebou a zobral ho do rúk. Tváril sa, že ho číta a možno ho naozaj aj čítal, no potom sa na mňa pozrel a pokojne ho položil späť na stôl.

„Skutočne, slečna Parkerová?“

A ja som vtedy spustila, ako sa mi žiadalo.

„Mám vášho šéfovania dosť. Ste ten najprotivnejší človek na celkom svete a správate sa ku mne akoby som bola nula. Nebyť mňa, nevedeli by ste ani kedy máte ísť na obed. Pol roka u vás ma okradlo o sedem rokov života, no už stačilo! Chcem okamžitú výpoveď, aby som sa už nikdy v živote nemusela pozeráť na ten váš samoľúby, arogantný a pový-

šenecký ksicht!“ Zhlboka som sa nadýchla, a potom ešte raz, pretože moje pľúca to potrebovali, no cítila som zadost'učenie.

V duchu som sa nad svojím super výkonom usmievala, no navonok som zostávala odmeraná, nekompromisná a chladná, aby mu došlo, že to myslím vážne.

Keď som nič viac nehovorila, pohol sa a s vážnou tvárou prehovoril. „Všetko z vašej strany?“

Vtedy som mala pocit, že vyskočím z kože. Jeho úsilie byť neustále vážny ma vytáčalo rovnako, ako moja ľahostajná a nevšímavá maska vedela našťavať jeho.

„Nie. Máte pravdu. Je tu ešte jedna vec, ktorú by som vám veľmi rada povedala.“

Oprel sa do sedadla, pričom koža na jeho stoličke ticho zapraskala a uhol hlavou do strany v povzbudivom geste. „Tak von s tým. Čo by ste mi ešte chceli povedať, slečna Parkerová?“

„Ste pokrytec a diktátor, ktorý si neváži ľudí okolo seba a nikto pre vás nie je dostatočne dobrý.“

A jeho reakcia?

Ten somár sa iba usmial.

USMIAL!!!

Vtedy zobral tú moju nešťastnú výpoveď a roztrhol ju ako zdrap bezcenného papiera na dva kusy, a potom ešte na polovicu.

„Ešte predtým, ako vám poviem, čo mám na srdci ja... V tej výpovedi ste mali kopec chýb, takže, ak naozaj chcete dať výpoveď, napíšte ju správne. Teraz späť k veci.“ Urobí medzi vetami krátke, dramatické ticho, vďaka ktorému mám čas myslieť na to, aké chyby som asi tak mohla urobiť, a potom pokračuje. „Nezamestnal som vás preto, aby ste so mnou vychádzali, ale preto, aby ste robili to, čo máte.“

„To aj robím.“

„Dnes som kvôli vám prišiel o klientov.“

„Za to som sa vám ospravedlnila.“

„Mne je vaše ospravedlnenie nanič, keď som kvôli vám prišiel o obchod!“ vybuchne nahnevane. „Pokojne môžete odísť aj teraz, no veľmi dobre to zvážte, pretože keď odtiaľto odídete, nedostanete odo mňa dobré referencie.“

„Ste so mnou predsa spokojný.“

Pousmial sa. „Lenže to viete iba vy.“

Pochopila som, ako to myslel. „To by bola predsa lož.“

„To mi je celkom ukradnuté, slečna Parkerová. Takže to konečne uzavrieme. Chcete okamžitú výpoveď? Stačí jediné slovo a ja som ochotný prepustiť vás, no myslíte na to, že s referenciou, ktorú vám napíšem vás nezamestnajú ani ako trhačku peria niekde vo fabrike.“

„To by ste predsa neurobili.“

„Chcete to riskovať?“

V tej chvíli mi definitívne vypovedala myseľ. Zostala som tam stáť a civieť do tej jeho samoľúbej tváre ako nesvojprávna. Jedným som si bola však istá. S tými referenciami nežartoval, takže som mala iba jedinú možnosť. Sklopiť oči.

„Nie, pane.“

„Fajn. Ak je to z vašej strany všetko, dal by som si kávu a až mi ju sem budete prinášať, nezabudnite mi priniesť aj tie kúpno-predajné zmluvy na podpis. A teraz môžete odísť, slečna Parkerová.“

Stála som tam ako pribitá a civela na neho ako na zázrak. Dýchala som ťažko, prerývane a nahlas, že to musel počuť aj on. Srdce mi bilo ako pneumatické kladivo a všetky svaly vo mne sa chveli pod tlakom, ktorý mnou lomcoval. Teraz ma už nezmárala zloba, ale šok, ktorý ma úplne paralyzoval.

Pozorovala som ho, no on sa pozeral do svojho spisu a niečo tam zapisoval. Po chvíli jeho pero v štíhlych prstoch znehybnelo. Zodvihol pohľad, pomaly a nenútene, a pozrel sa späť na mňa. Bol vážny a v jeho temných ťadových očiach sa odrážala odmeranosť, ako v iné dni.

„Potrebujete ešte niečo?“